

ปัจจัยด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียงพยัญชนะท้าย (ん)
 ในภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น¹
 Stylistic Variation of Japanese Final Consonant (ん)
 of Thai Japanese Learners in Khon Kaen University

ภูวดีพร ทาอินตะ²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียงพยัญชนะท้าย (ん) ในภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นโดยมีสมมติฐานว่าอัตราความถูกต้องในการออกเสียงจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อผู้เรียนอยู่ในวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น และอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างผู้เรียนทั้งสองกลุ่มจะแตกต่างกันมาก งานวิจัยนี้เริ่มจากการรวบรวมและคัดเลือกคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้าย (ん) เพื่อใช้ในการทดสอบการออกเสียง ซึ่งการทดสอบนี้จะเรียงลำดับความเป็นทางการของวจนลีลาจากน้อยไปหามาก ได้แก่ การทดสอบโดยการสัมภาษณ์ (Interview Test), การทดสอบโดยการอ่านข้อความ (Passage Reading Test) และการทดสอบโดยการอ่านเป็นคำ (Word Lists Test) โดยในการทดสอบจะแบ่งกลุ่มผู้เข้ารับการทดสอบเป็นสองกลุ่ม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นและนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูง

¹ บทความนี้เสนอในการประชุมวิชาการญี่ปุ่นศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 7 เรื่อง ญี่ปุ่น-อาเซียน : บนความเคลื่อนไหว จัดโดยสมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทยวันที่ 17-18 ตุลาคม 2556 ณ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ จังหวัดพิษณุโลก

² อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผลที่ได้จากงานวิจัยนี้คือ อัตราความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะท้าย (ん) ของกลุ่มผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มแปรผันตามระดับความเป็นทางการของวจนลีลา อย่างไรก็ตามอัตราความถูกต้องในการออกเสียงของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มกลับไม่ได้แตกต่างกันมากดังสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ นอกจากนี้อัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยการอ่านข้อความ (วจนลีลาที่เป็นทางการ) และการทดสอบโดยการสัมภาษณ์ (วจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ) นั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจนมากกว่าการทดสอบโดยการอ่านเป็นคำ (วจนลีลาที่เป็นทางการที่สุด) และการทดสอบโดยการอ่านข้อความซึ่งแสดงให้เห็นว่าวจนลีลาที่แตกต่างกันจะส่งผลต่ออัตราการออกเสียงของผู้เรียนที่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: วจนลีลา พยัญชนะท้ายภาษาญี่ปุ่น

Abstract

The purpose of this research is to study the stylistic variation of Japanese final consonant (ん) of learners in Khon Kaen University in order to answer the question that the frequency of correct pronunciation will be increased if learners are in more formal style and the frequency of correct pronunciation of both groups of learners will show an extremely difference. In this research, the data were collected from Japanese vocabulary which have final consonant (ん) in order to use in three styles of the tests; interview, passage reading and word lists test which represent the least formal to the most formal style. The participants were divided into two groups: second year Japanese major students representing lower language proficiency learners and fourth year Japanese major students representing higher language proficiency learners. The research found that the frequency of correct pronunciation of final consonant (ん) of both groups correspond to the more formal style. However, the frequency of correct pronunciation of both groups

showed an ordinary difference. Moreover, the frequency of correct pronunciation between passage reading test (formal style) and interview test (informal style) are more obvious difference than word lists test (most formal style) and passage reading test. This research reveals that the difference of formality in style could effect the pronunciation differently.

Keywords: Style, Japanese final consonant

บทนำ

พยัญชนะ (ん) เป็นพยัญชนะท้ายเพียงพยัญชนะเดียวในภาษาญี่ปุ่นที่มีลักษณะพิเศษ คือ สามารถออกเสียงได้หลายเสียงเช่น /n/ /m/ หรือ /ŋ/ โดยเป็นไปตามหลักของการกลายเสียงในภาษาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของกระบวนการที่เสียงหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นอีกเสียงหนึ่งเมื่อได้รับอิทธิพลจากเสียงที่อยู่รอบข้าง (Lagefoged and Johnson, 2006) เช่น [ん てん] ออกเสียงว่า /nten/, [えん びつ] ออกเสียงว่า /empitsu/ และ [り ん こ] ออกเสียงว่า /ringo/ เป็นต้น

งานศึกษาของ คาชิมะ (2545), ยูชะวะ (2547), ยามาตะ (2550) และ ฟุคุโมะริ (2553) ได้มีการรวบรวมเสียงของพยัญชนะ (ん) นี้ไว้ โดยได้แบ่งการออกเสียงตามเงื่อนไขดังนี้

- 1) ออกเสียง /n/ เมื่อปรากฏอยู่หน้าเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก (Alveolar) เช่น [t,d,n]
- 2) ออกเสียง /m/ เมื่อปรากฏอยู่หน้าเสียงที่เกิดจากริมฝีปากคู่ (Bilabial) เช่น [b,p,m]
- 3) ออกเสียง /ŋ/ เมื่อปรากฏอยู่หน้าเสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนหลังกับเพดานอ่อน (Velar) เช่น [k,g,ŋ]
- 4) ออกเสียง /ɲ/ เมื่อปรากฏอยู่หน้าเสียงที่เกิดจากลิ้นส่วนต้นกับเพดานแข็ง (Palatal) เช่น [ɲ]
- 5) ออกเสียงเป็น Nasal vowel เมื่อปรากฏอยู่หน้าสระ, พยัญชนะกึ่งสระ

นอกจากนี้ในงานศึกษาของ คาชิมะ (2545) และ ยามาตะ (2550) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับเสียงของพยัญชนะ (ん) นี้ว่าสามารถออกเสียง /N/ ได้ด้วยเมื่อปรากฏอยู่ที่ท้ายของคำพยางค์เดียว จากงานศึกษาทั้งหมดข้างต้นสามารถสรุปการออกเสียงของพยัญชนะ (ん) ได้ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เสียงของพยัญชนะท้าย (ん)

กลุ่ม	การออกเสียง	เงื่อนไข
1	/n/	ปรากฏหน้าเสียง เช่น [t,d,n]
2	/m/	ปรากฏหน้าเสียง เช่น [b,p,m]
3	/ŋ/	ปรากฏหน้าเสียง เช่น [k,g,ŋ]
4	/ŋ/	ปรากฏหน้าเสียง เช่น [ŋ]
5	/N/	ปรากฏอยู่ที่ท้ายคำพยางค์เดียว
6	Nasal Vowel	ปรากฏอยู่ที่หน้าสระ, พยัญชนะกึ่งสระ

อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นระดับเบื้องต้นในประเทศไทยและแบบเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับเบื้องต้น เช่น มินนะโนะนิฮงโกะ 1 (2543) และภาษาญี่ปุ่น อากิโกะโตะโทโมดาจิ 1 (2547) อ้างอิงเสียงของพยัญชนะ (ん) นี้เฉพาะกลุ่มที่ 1-3 ดังที่ปรากฏในตารางทางด้านบนเพื่อใช้ในการเรียนการออกเสียง นอกจากนี้เนื่องจากประชากรกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยนี้คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยจึงขออ้างอิงการออกเสียงพยัญชนะนี้เพียงสามเสียงเท่านั้นคือ /n/ /m/ และ /ŋ/ เพื่อใช้ในการทดสอบในงานวิจัยนี้ต่อไป

จากการสังเกตการณ์ในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นพบว่าผู้เรียนมักประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น เช่น การออกเสียงโฆะและเสียงอโฆะ การออกเสียงสั้นและเสียงยาวและการออกเสียงพยัญชนะ (ん) เป็นต้น ซึ่งปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) พบมากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนต้องแปรเสียงพยัญชนะนี้ให้ถูกต้องตามหลักการกลายเสียงในภาษาศาสตร์

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544) ได้กล่าวถึง วจนลีลา (Style) ว่าหมายถึงรูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากการใช้แบบอื่นโดยปริบทหรือ

สถานการณ์การใช้ภาษา นอกจากนี้ งานศึกษาของลาบอฟ (1972) (อ้างในอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544 : 159-160) ได้กล่าวไว้ว่า เกณฑ์ที่ทำให้ภาษาเป็นทางการหรือไม่ก็คือความตั้งใจหรือความจงใจในการใช้ภาษาอันเกิดจากข้อสมมติฐานที่ว่า การอ่านจะทำให้ภาษาเป็นทางการกว่าการพูดและในการอ่าน การอ่านข้อความต่อเนื่องจะเป็นทางการน้อยกว่าการอ่านคำซึ่งก็ยังเป็นทางการน้อยกว่าการอ่านคำคู่เทียบเสียง ซึ่งในงานศึกษานี้ได้แบ่งวจนลีลาออกเป็น 5 ประเภท โดยเรียงลำดับความเป็นทางการจากน้อยไปหามาก ได้แก่ แบบเป็นกันเอง แบบระมัดระวัง แบบการอ่านเรื่อง แบบการอ่านเป็นคำและแบบการอ่านคู่เทียบเสียง จากงานศึกษาข้างต้น กล่าวได้ว่า ความเป็นทางการของภาษามีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องวจนลีลาว่าจะมีผลต่อการแปรเสียงพยัญชนะ (๗) ในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้นหรือไม่ งานวิจัยนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียงพยัญชนะ (๗) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยมีสมมติฐานว่าอัตราความถูกต้องในการออกเสียงจะเพิ่มขึ้นเมื่อผู้เรียนอยู่ในวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียงพยัญชนะ (๗) ในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ขอบเขตของงานวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของงานวิจัยนี้คือ ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะ (๗) ในภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏท้ายพยางค์แรกของคำสองพยางค์เท่านั้นและศึกษาวจนลีลาที่มีผลต่อการแปรเสียงของพยัญชนะนี้ได้แก่ วจนลีลาการสัมภาษณ์ การอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำเพียงสามประเภทโดยมีแนวทางตามการแบ่งประเภทของความเป็นทางการของวจนลีลาที่กล่าวไว้ในงานศึกษาของ ลาบอฟ (1972) โดยเรียงลำดับความเป็นทางการดังนี้

- 1) วจนลีลาการสัมผัสภาษาณ์ แทน วจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ
- 2) วจนลีลาการอ่านข้อความ แทน วจนลีลาที่เป็นทางการ
- 3) วจนลีลาการอ่านเป็นคำ แทน วจนลีลาที่เป็นทางการที่สุด

2. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้คือ นักศึกษานิติศาสตร์ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยแบ่งกลุ่มประชากรเป็นสองกลุ่มคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นและนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 10 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูง ซึ่งผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนในระดับมัธยมปลาย

3. เครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้คือ รายการคำศัพท์ซึ่งประกอบด้วยคำที่มีพยัญชนะ (n) ปรากฏอยู่ท้ายพยางค์แรกของคำที่มีสองพยางค์ (Disyllabic) จำนวน 20 คำ และคำอื่น ๆ เช่น คำที่มีเสียงโฆษะและเสียงเสี้ยวโฆษะ คำที่มีเสียงสั้นและเสียงยาว จำนวน 10 คำ คำศัพท์นี้ถูกใช้ในการทดสอบการออกเสียง ซึ่งเป็นการทดสอบที่เรียงลำดับความยากของวจนลีลาจากน้อยไปหามาก ได้แก่ การทดสอบโดยการสัมผัสภาษาณ์จำนวน 30 ข้อ การทดสอบโดยการอ่านบทความจำนวน 1 บทความ และการทดสอบโดยการอ่านเป็นคำ จำนวน 30 คำ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้เครื่องบันทึกเสียงและแบบบันทึกข้อมูลเพื่อบันทึกการออกเสียงของประชากรกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย

4. การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยก่อนเริ่มการทดสอบจะสนทนากับประชากรกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างความคุ้นเคย หลังจากนั้นจึงเก็บข้อมูลการออกเสียงโดยเริ่มจากการทดสอบโดยการสัมผัสภาษาณ์ การอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำซึ่งเรียงลำดับความยากของวจนลีลาจากน้อยไปหามากที่สุด

ในการทดสอบการออกเสียงโดยการสัมผัสภาษาณ์ ผู้วิจัยจะถามคำถามประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คำถาม ซึ่งเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบเป็นคำศัพท์ที่มีเสียง

พยัญชนะ (ล) จำนวน 20 คำ และคำที่มีเสียงอื่น ๆ อีก 10 คำ ในการทดสอบโดยการอ่านข้อความ ผู้วิจัยจะให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องที่มีคำที่เสียงพยัญชนะ (ล) จำนวน 20 คำ เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่องและในการทดสอบโดยการอ่านเป็นคำ ผู้วิจัยให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงใบคำศัพท์จำนวน 30 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย (ล) จำนวน 20 คำ และคำที่มีเสียงอื่น ๆ อีก 10 คำ หลังจากให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเสียงในแต่ละการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้บันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลโดยจดบันทึกเฉพาะการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ (ล) และให้คะแนนหนึ่งคะแนนต่อหนึ่งคำที่แปรเสียงได้ถูกต้องตามหลักการกลายเสียง จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้นำมารวบรวมและหาค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งในการแปรเสียงที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มในแต่ละวจนลีลา หลังจากนั้นผู้วิจัยได้คำนวณค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งในการออกเสียงในแต่ละวจนลีลาแล้วนำข้อมูลที่ได้มาสรุปผลและวิเคราะห์

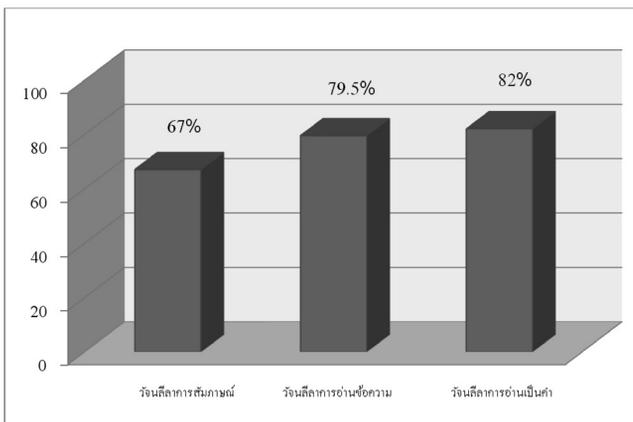
ผลการศึกษา

ผลที่ได้จากการวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นผลที่แสดงความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ล) ของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นและส่วนที่สองเป็นผลที่แสดงความถูกต้องในการออกเสียงของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับสูง ผลการวิจัยของทั้งสองกลุ่มแสดงไว้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ล) ของประชากรกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวจนลีลา

คะแนนเฉลี่ยความถูกต้องในการออกเสียง	วจนลีลาการสัมภาษณ์	วจนลีลาการอ่านข้อความ	วจนลีลาการอ่านเป็นคำ
ผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น	13.5	15.9	16.4
ผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูง	15.7	17.7	18.1

จากตารางทางด้านบน ผู้วิจัยให้คะแนนเต็ม 20 คะแนนในแต่ละการทดสอบ จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (λ) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น ในการทดสอบโดยวจนลีลาการสัมผัสคิดเป็น 13.5 คะแนน ในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความคิดเป็น 15.9 คะแนน และในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านเป็นคำคิดเป็น 16.4 คะแนน คะแนนเฉลี่ยที่ได้มานี้สามารถแสดงให้เห็นชัดเจนเป็นอัตราร้อยละดังภาพที่ 1

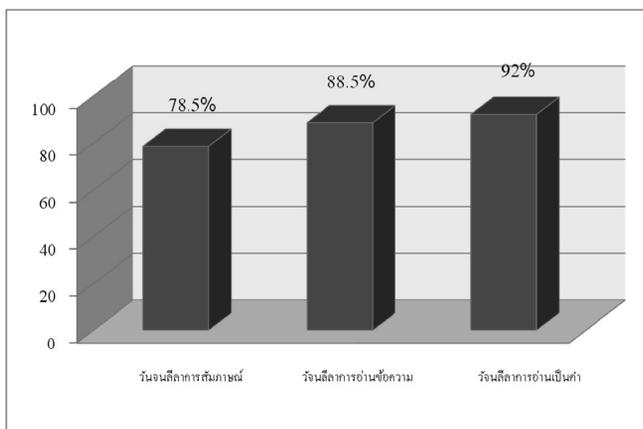

ภาพที่ 1 ความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (λ) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้น

จากภาพที่ 1 จะเห็นได้ว่าอัตราร้อยละความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (λ) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นในการทดสอบโดยวจนลีลาการสัมผัสคิดเป็นร้อยละ 67 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 79.5 และร้อยละ 82 ในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำตามลำดับ นอกจากนี้ความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความกับการสัมผัสคิดเป็นร้อยละ 12.5 ซึ่งมากกว่าความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านเป็นคำกับการอ่านข้อความซึ่งคิดเป็นร้อยละ 2.5

จากการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ในแต่ละวจนลีลา พบว่า คำที่ผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นออกเสียงผิดมากได้แก่ คำว่า [ぶんぽう] ที่ออกเสียงอย่างถูกต้องว่า /bumpo/ แต่กลุ่มประชากรตัวอย่างออกเสียงว่า /bunpo/ และ /bunpo/ โดยวจนลีลาการสัมผัสภาษณ์มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 8 คนและลดลงเหลือ 6 คน และ 4 คน ในวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำตามลำดับ ลำดับต่อไปคือ คำว่า [でんしゃ] ที่ออกเสียงอย่างถูกต้องว่า /denja/ แต่ผู้เข้ารับการทดสอบออกเสียงว่า /denja/ โดยวจนลีลาการสัมผัสภาษณ์มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 6 คนและลดลงเหลือ 5 คนและ 3 คน ในวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำตามลำดับ

สำหรับคะแนนเฉลี่ยความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูง ในการทดสอบโดยวจนลีลาการสัมผัสภาษณ์คิดเป็น 15.7 คะแนน ในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความคิดเป็น 17.7 คะแนน และในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านเป็นคำคิดเป็น 18.1 คะแนน ซึ่งแต่ละการทดสอบผู้วิจัยให้คะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนเฉลี่ยที่ได้มานี้สามารถแสดงให้เห็นชัดเจนเป็นอัตราร้อยละดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูง

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่า อัตราร้อยละความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ของผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงในการทดสอบโดยวจนลีลาการสัมภาษณ์คิดเป็นร้อยละ 78.5 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88.5 และร้อยละ 90.5 ในการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำตามลำดับ นอกจากนี้ยังเห็นได้อีกว่าความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านข้อความกับการสัมภาษณ์คิดเป็นร้อยละ 10 ซึ่งมากกว่าความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวจนลีลาการอ่านเป็นคำกับการอ่านข้อความซึ่งคิดเป็นร้อยละ 2

จากการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ในแต่ละวจนลีลาพบว่าคำที่ผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงออกเสียงผิดมาก ได้แก่ คำว่า [ぶんぽう] ที่ออกเสียงอย่างถูกต้องว่า /bumpo/ แต่ผู้เข้ารับการทดสอบออกเสียงว่า bunpo/ และ/bunpo/ โดยวจนลีลาการสัมภาษณ์มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 6 คนและลดลงเหลือ 2 คน ในวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำ ลำดับต่อไปคือคำว่า [でんしゃ] ที่ออกเสียงอย่างถูกต้องว่า /denja/ แต่ผู้เข้ารับการทดสอบออกเสียงว่า /denja / โดยวจนลีลาการสัมภาษณ์มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 6 คนและลดลงเหลือ 5 คน และ 4 คน ในวจนลีลาการอ่านข้อความและการอ่านเป็นคำตามลำดับ

สุดท้าย เมื่อเปรียบเทียบอัตราร้อยละความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ระหว่างผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มในแต่ละวจนลีลา จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันดังนี้ ในวจนลีลาการสัมภาษณ์มีความแตกต่างกันร้อยละ 12.5 ในวจนลีลาการอ่านข้อความมีความแตกต่างกันร้อยละ 9 และในวจนลีลาการอ่านเป็นคำมีความแตกต่างกันร้อยละ 10

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้คือ อัตราความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะ (ん) ของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเพิ่มมากขึ้น เมื่ออยู่ในวจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจะมีความตั้งใจและรู้ตัวมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้สามารถออกเสียง

ได้ถูกต้องมากขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม อัตราความถูกต้องในการออกเสียงของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มในแต่ละวันลีลาของการทดสอบกลับไม่ได้แตกต่างกันมากนักดังสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการออกเสียงอย่างถูกต้องไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้หรือระยะเวลาในการเรียนเท่านั้น วันลีลายังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย นอกจากนี้ความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวันลีลาการอ่านข้อความซึ่งถือว่าเป็นวันลีลาที่เป็นทางการกับการทดสอบโดยวันลีลาการสัมภาษณ์ ซึ่งถือว่าเป็นวันลีลาที่ไม่เป็นทางการนั้นมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนมาก เมื่อเปรียบเทียบกับความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงระหว่างการทดสอบโดยวันลีลาการอ่านเป็นคำซึ่งถือว่าเป็นวันลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดกับการอ่านข้อความซึ่งแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างของความเป็นทางการของวันลีลาส่งผลต่ออัตราความถูกต้องในการออกเสียงของกลุ่มประชากรตัวอย่างด้วย

จากอัตราความถูกต้องในการออกเสียงที่เพิ่มขึ้นเมื่อกลุ่มประชากรตัวอย่างอยู่ในวันลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้นและความแตกต่างของอัตราความถูกต้องในการออกเสียงในวันลีลาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการจึงกล่าวได้ว่าวันลีลาเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น ดังนั้นในการเรียนการสอนเสียงพยัญชนะ (ん) และเสียงอื่น ๆ ในภาษาญี่ปุ่น การพิจารณาปัจจัยด้านวันลีลาน่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งสำหรับผู้สอนที่จะเลือกใช้กิจกรรมและสื่อการเรียนในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้เหมาะสมและช่วยกระตุ้นความตั้งใจและรู้ตัวของผู้เรียนให้มากขึ้นอันจะส่งผลให้ออกเสียงได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

บรรณานุกรม

โยเนะ ทานากะ. (2543). มินนะโนะนิฮงโกะ 1 (みんなの日本語 初級 I).

โตเกียว: ทรีเอ คอปอเรชัน.

บุษบา บรรจงมณี. (2547). ภาษาญี่ปุ่น อากิโกะโตะโทโมดาจิ 1. กรุงเทพฯ:

คิโนะคุนิยะ บุกัสโตร์.

- คาชิมะ ทาโนะมุ. (2545). สัทศาสตร์ขั้นพื้นฐานสำหรับผู้สอนภาษาญี่ปุ่น (日本語教育をめざす人のための基礎から学ぶ音声学). โตเกียว: ทรีเอ คอปอเรชัน.
- ยุชะวะ ทะดายุกิ. (2547). วิธีการศึกษาเสียงและหน่วยเสียงในภาษาญี่ปุ่น (音声・音韻探究法 日本語音声へのいざない). โตเกียว: สำนักพิมพ์ อะชะคุระ.
- ยามาตะ ทาคาอิโระ. (2550). เสียงในภาษาญี่ปุ่นที่ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นควรรู้ (国語教師が知っておきたい日本語音声・音声言語). โตเกียว: สำนักพิมพ์คิโระชิโอะ.
- ฟุคุโมะริ ทาคาอิโระ. (2553). สัทศาสตร์ภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐาน (基礎からの日本語音声学). โตเกียว: สำนักพิมพ์โตเกียวโด.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2550). ภาษาศาสตร์สังคม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Labov, William A. (1972). *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Iggy Roca and Wyn Johnson. (1999). *A Course in Phonology*. Oxford: Blackwell Publishers.
- Peter Ladefoged and Keith Johnson. (2006). *A Course in Phonetics*. Canada: Wadsworth Cengage Learning.